

Aplicațieri pentru această carte

Frumoasă fată, frumoasă povestire! Întotdeauna am văzut în Chrissy o frumusețe și am știut că are ceva special. Îi respect pe părinții ei, pe Jim și pe Carol, și cred din toată inima în puterea rugăciunii și în părinții buni. Sunt atât de mândru de Chrissy și cred că mulți slujitori ai bisericii ar trebui să se pună la curent cu felul în care copiii lor îl privesc pe Dumnezeu și biserică!

NICKY CRUZ

Evangelist și autor al cărții *Fugi, băiete, fugi!*

De-a lungul anilor am avut onoarea nu doar de a participa la slujbele bisericii Brooklyn Tabernacle, ci și de a mă bucura de amabilitatea, prietenia onestă și dragostea familiei Cymbala. Este o familie unică. O admir din toată inima pe Chrissy pentru curajul și dorința ei de a-și împărtăși delicata și dificila poveste de viață. Însă, pe măsură ce își deapără povestea, descoperi că aceasta nu este povestea ei – ci povestea lui Dumnezeu. El este Marele Țesător care cunoaște fragilele noastre ițe pe care încercăm să le ascundem și să le descâlcim și pe care numai El le poate țese laolaltă, formând o tapiserie minunată pe măsură ce ne dăruim Lui. Cred că veți fi deosebită marcați și provocați de mișcătoarea ei istorisire. Cred cu adevărat că poate fi un element transformator pentru mulți.

DR. RAVI ZACHARIAS

Scriitor și conferențiar

În cartea *Amăgită de inima mea*, Chrissy Cymbala Toledo ne pune în față unui adevăr transformator: scopul lui Dumnezeu este mai mare decât zdrobirea umană. Așa cum descrie povestea ei, Dumnezeu face din cioburi lucruri minunate.

REV. DR. SAMUEL RODRIGUEZ

Președinte, NHCLC/Conela Hispanic
Evangelical Association

O uimitoare povestire despre răscumpărare și despre lumina ce risipește întunericul. Istorisirea transformării spirituale a lui Chrissy Cymbala Toledo este o inspirație pentru noi toți.

DR. ROBERT JEFFRESS

Pastor, First Baptist Church, Dallas, TX

Amăgită de inima mea este o carte pentru oricine a Tânjit vreodată după adevărata dragoste și acceptare. Pe măsură ce vă veți acorda auzul la melodia pe care Dumnezeu o compune prin povestea vieții lui Chrissy și povestea voastră, veți simți mâna Lui asupra propriei voastre vieți și veți fi atrași mai aproape de inima Sa.

LIONEL HOLLINS

Antrenor principal, Brooklyn Nets

Amăgită de inima mea oferă speranță și încurajarea de care este atâtă nevoie. Este o relatată a ceea ce se întâmplă atunci când Dumnezeu îi împinge pe oameni să se roage. Este o poveste a răscumpărării, a harului și a dragostei. Călătoria lui Chrissy va fi o binecuvântare pentru voi și, în acest proces, Dumnezeu s-ar putea să vă îndemne să faceți rost de încă un exemplar al cărții, ca să-l dăruiți unei persoane care are nevoie să regăsească drumul spre casă.

MICHAEL CATT

Pastor, Sherwood Baptist Church

și director executiv al Sherwood Pictures

O povestire captivantă și tulburătoare, ce trebuie citită. Cu frumusețe și vulnerabilitate, Chrissy Cymbala Toledo ne spune ce înseamnă să fii pierdut și regăsit și cum este posibil ca puterea harului să răscumpere un om din orice situație.

DARLENE ZSCHECH

Pastor, Hope Unlimited Church

Cu toții avem capitole din viață pe care nu dorim să le facem de cunoscut. Fiecare om se confruntă cu propria versiune a unei inimi păcătoase. Fiecare. Chrissy Cymbala combină în povestirea ei un mare curaj și o modestă transparență. Oferă speranță celor care vor să-și schimbe inima cu una nouă, primită de la Dumnezeu.

PAUL WESTPHAL

Antrenor secund, Brooklyn Nets

În această carte, Chrissy Cymbala Toledo detaliază perioada îndepărțării ei de Dumnezeu și dragostea plină de credinție a părinților ei. Aceștia nu au renunțat niciodată la ea, nici biserică lor! Chrissy și-a găsit drumul înapoi, iar acum ea și soțul ei sunt un sprijin extraordinar pentru mii de oameni care experimentează o transformare spirituală. Fiecare dintre noi se poate regăsi într-o oarecare măsură în povestea lui Chrissy.

RICH WILKERSON, SR

Pastor, Trinity Church, TV, Miami, FL

Profundă și captivantă, *Amăgită de inima mea* este povestea călătoriei unei femei pe drumul descoperirii de sine – și a Dumnezeului care a iubit-o în tot acest timp.

DR. TONY EVANS

Pastor, Oak Cliff Bible Fellowship,
și președinte al The Urban Alternative

*Amăgită
de înima mea*

Amăgită de înima mea

*Povestea adevărată a unei fice risipitoare
și a întoarcerii ei acasă*

Traducere de Cristina Giurgiu

CHRISSEY CYMBALA TOLEDO

Copyright © 2015 Chrissy Cymbala Toledo

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Girl in the Song: The True Story of a Young Woman Who Lost Her Way—and the Miracle That Led Her Home*

Publicată cu permisiune din partea Tyndale Momentum, un imprint al Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu.

Amăgită de inima mea

de Chrissy Cymbala Toledo
Copyright © 2017 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, TAMERA

O comoară nebănuită / Tamera Alexander ;
trad. de Camelia Luncan. - Oradea : Casa Cărții, 2015
ISBN 978-606-732-082-4

I. Luncan, Camelia (trad.)
821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

*Dedicată soțului meu,
un om altruist, care își trăiește viața
pentru a-i binecuvânta pe cei din jurul său.*

Cuvânt-înainte

Fiecare viață are cotiturile ei. Eram un Tânăr om de afaceri, lucram pentru o companie aeriană, eram căsătorit de curând și aveam primul copil când am răspuns chemării de a mă implica în întregime în lucrarea lui Dumnezeu. Neavând pregătire de specialitate și nici experiență în slujire, împreună cu soția mea am preluat păstorirea unei biserici cu probleme, în Brooklyn. În următorii douăzeci de ani ne-am petrecut viața ajutându-i pe oameni, mulți dintre ei răvășiți de durere și robiți de frământări lăuntrice.

Adeseori confruntarea cu durerea provocată de furtunile emoționale ale vieții poate fi urâtă și grea. Deși lucrarea noastră semăna cu un urcuș greoi, curând am început să vedem rezultate remarcabile în viețile oamenilor transformați de puterea lui Isus. Aceste schimbări ne-au încurajat să mergem mai departe.

Ocupați cu ajutorarea celorlalți, am fost luați prin surprindere atunci când o furtună haotică ne-a înghițit familia. Deși în cartea mea, *Vânt proaspăt, foc proaspăt*, am împărtășit câteva lucruri despre experiență pe care am avut-o cu fiica noastră, Chrissy, nu m-am simțit în largul meu să dezvăluui tot ce s-a întâmplat în timpul acelor tumultuoși ani.

CHRISSEY CYMBALA TOLEDO

Cartea pe care o țineți în mâna este povestea lui Chrissy, o privire în culisele vieții unei tinere încunjurate de oameni care o iubeau, o Tânără care a căzut însă pradă influențelor ce amenințau s-o sfâșie.

În calitate de pastor, aş vrea să le încurajeze pe tinerele care se întreabă dacă viața mai are ceva de oferit dincolo de ultima relație, să citească cu inima deschisă povestea pe care o împărtășește Chrissy. Ca tată, vreau să-i îndemn pe părinții care sunt tentați să-și piardă speranța când este vorba de copilul lor, să citească povestea lui Chrissy înainte de a trage concluzia că există limite la ceea ce poate face Dumnezeu.

Oricare ar fi situația voastră în clipa aceasta, mai grea sau mai ușoară, sper că această mărturie vă va ajuta să țineți piept furtunilor vieții într-un mod care să vă aducă pace și să vă întărească.

*Pastor Jim Cymbala
Brooklyn Tabernacle*

Plotlog

Nu doream să privesc în oglindă – uram persoana care se uita la mine. Era egoistă și nerecunoscătoare și un eșec total. Deciziiile luate pe parcursul ultimilor ani creaseră o prăpastie adâncă între ea și oamenii care o iubeau.

Oare va mai fi vreodată pace între noi? mă întrebam. În timp ce mă zoream să-mi închei toaleta și să mă pregătesc pentru culcare, am încercat să uit ce se întâmplase cu părinții mei. Existau momente când puteam să-mi scot asta cu totul din minte, însă mai apoi mă simțeam apăsată de o singurătate atât de mare, încât mă podideau lacrimile.

Eram recunoscătoare pentru un singur lucru – aveam un loc unde să stau, o ofertă generoasă din partea unei prietene dragi. În seara asta, înainte de a pleca, Lorna se asigurase că am tot ce-mi trebuie, amintindu-mi că în bucătărie era mâncare din belșug. Casa mi se părea atât de tăcută, fără prezență ei entuziaștă.

M-am întins în pat încercând să adorm, însă sentimentele nu-mi dădeau pace, urcând și coborând precum un montagne russe. Când, în final, am închis ochii, mi s-a părut că ceva se schimbase în încăpere, însă nu-mi dădeam seama ce anume... Am deschis din nou ochii și m-am uitat în dreapta, în stânga...

CHRISSY CYMBALA TOLEDO

Și acolo, la picioarele patului, am zărit o siluetă umbrită. Nu avea un trup, ca orice om, sau trăsături faciale pe care să le pot distinge. Stând în picioare, în dormitor, silueta era mult mai întunecată decât întunericul încăperii, fiind vizibilă din pricina aceasta. Simțeam că mă privește.

Nu știam ce are să se întâmple în secunda următoare. Viața mea fusese minunată odinioară, promițând atât de multe. Cum era posibil ca lucrurile să se strice într-atât?

Capitolul I

Era ora 9 seara. M-am uitat spre tatăl meu, în timp ce pășeam alături pe lângă o clădire întunecată, mohorâtă, de pe Atlantic Avenue în Brooklyn, New York. Cu toate că aveam doar patru ani, mi-am dat seama că tatăl meu părea foarte diferit de oamenii pe lângă care treceam – tata era bărbierit, bine îmbrăcat, miroșind frumos a colonie. Nu eram conștientă de tristețea ce mă înconjura.

— Tati, așteaptă puțin. Mi s-a desfăcut catarama de la un pantof.

Puțin ezitant, tata îmi dădu drumul la mâna, fără a-și lua ochii însă ochii de la mine, zâmbind în timp ce m-am aplecat la pantofi. De un roșu aprins, erau încălțările mele preferate, mai însemnate decât orice păpușă sau jucărie pe care o aveam. Mi-am luat timp să prind la loc catarama, admirându-mi pe îndelete încălțările.

Tata mă trase ușor de mâna.

— Gata?

— Da, tati. Am făcut-o singură. Vezi?

Ne-am continuat drumul și am chicotit când tata mă strânse de mâna de trei ori. Era felul nostru tainic de a spune „te-iu-besc”. Era rândul meu să-i strâng mâna de trei ori. Și astfel, în mod

repetat, comunicam prin codul nostru special. Pavajul din beton pe care umblam era crăpat și denivelat, aşa că mi-am făcut un joc din a evita să pășesc pe porțiunile crăpate.

Huruitul trenului subteran sub pantofiorii mei cei roșii era, în parte, muzica străzii. Un val puternic de aer suflă prin grilajul din pavaj în timp ce un tren trecu pe dedesubt, fluturându-mi părul blond și acoperindu-mi ochii. Tata îmi îndepărta cu blândețe părul de pe față, ca să pot vedea.

În acea clipă, o adiere de vânt îmi aduse în nări miroslul ce mă făcea întotdeauna să strâmb din nas. Nu știam că duhoarea întepătoare era mirosl de urină. Și nici nu mă întrebam de ce, pe marginea trotuarului, era atâtă gunoi rău miroslitor. Imaginile și sunetele orașului erau pentru mine doar o indicație a faptului că eram aproape... aproape de centrul lumii mele.

Am privit dincolo de drum și am văzut o femeie care întotdeauna stătea în același loc, sub felinarul ce lumina strada. Era foarte machiată, purta haine scăpitoare și întotdeauna vorbea cu un bărbat prin geamul mașinii acestuia. Când mi-am întors capul să-o privesc, am văzut-o intrând în mașină și m-am întrebat unde mergea de fiecare dată.

Eram pe punctul de a-l întreba pe tatăl meu, când cineva strigă – un strigăt venit de la capătul celălalt al clădirii. Am recunoscut îndată vocea, însă nu înțelegeam ce spunea.

– O nu, tati, iar te așteaptă!

Continându-ne drumul, l-am tras de mâna.

– Ce crezi că vrea astăzi, tati?

Ne-am apropiat și l-am zărit pe om străduindu-se să se ridice de pe așternutul improvizat din cartoane ce aluneca sub el.

– Părinte! Părinte! strigă el, articulând cu greu cuvintele.

Într-o mână ținea strâns o sticlă, ridicând-o pe cealaltă în încercarea de a atrage atenția tatălui meu.

Părinte? m-am întrebat.

– Tati, tu nu ești părintele lui! am exclamat.

AMĂGITĂ DE INIMA MEA

El mă privi și se mulțumi doar să zâmbească. Îngenunchind lângă acel om, tata râse și spuse:

— Sunt pastor, nu preot.

Cu toate că nu era frig afară, omul tremura din toate încheieturile. Tata îi vorbi încetisoară.

— Hei, prietene, n-arăți prea bine în seara asta.

Ochii albaștri ai tatei, încărcați de blândețe, întâlniră privirea injectată a bărbatului. Întinse mâna și-l atinse pe umărul ce mie îmi părea mizerabil.

— Ce zici? Vii să ne vedem dimineață?

Bărbatul nu răspunse. În schimb, își așeză capul pe perna improvizată dintr-o sacoșă de hârtie, ținând la piept sticla goală. Îmi puteam da seama că tata era foarte trist, iar asta mă încântă și pe mine. Era bun cu toată lumea, mai ales cu aceia pe lângă care alții treceau grăbiți. Tata îi privea cu atâta drag pe acești oameni năpăstuiți. Poate din cauză că el însuși crescuse într-un cămin în care văzuse mâinile propriului tată tremurând.

— Vino la mine, Chrissy! obișnuia să mă cheme bunicul, deschizându-și brațele, incapabil să le opreasă tremurul din cauza beției.

Niciodată nu-mi doream să fiu în preajma lui, cu atât mai mult să-i îngădui să mă îmbrățișeze. Mă chirceam când mă așeza pe genunchiul său, încercând să-și opreasă tremurul suficient căt să vorbească cu mine. Își apropia obrazul de al meu, iar eu mă trăgeam la o parte și-mi întorceam fața, pentru că nu-mi plăcea miroșul respirației sale.

— Bunica, unde ești? strigam, sperând că va veni să mă salveze. Însă încercările mele de a evada nu făceau altceva, se pare, decât să-i întărească strânsoarea.

Indiferent ce spunea sau făcea bunicul, răspunsul bunicii era întotdeauna bland și respectuos. Când el ridică glasul, ea îi răspunde calm. An după an, bunica a privit dincolo de ceea ce izbea privirea și a crezut că într-o zi lucrurile se vor schimba. Ceea ce nu știam la acea vîrstă era că uneori bunica era nevoie să-l cheme pe tata în miez de noapte, pentru că bunicul o lovise și era grav rănită. Tatăl meu crescuse alături de un tată agresiv, privind cum mama sa suferă fără a se lăsa copleșită de amărăciune. Deși avusesese toate motivele să-l părăsească pe bunicul, n-o făcuse.

În încercarea de a evada de problemele de acasă, tata își petrecuse mare parte din timp în cele mai rău famate locuri de joacă din oraș, pentru că acolo se jucau cele mai bune meciuri de baschet. Bătând mingea în anii '50, a învățat repede cum să se descurce cu tot felul de oameni și, curând, și-a creat o lume cu totul nouă în afara casei. Nu știa pe atunci că acele lucruri îi pregăteau inima pentru oamenii din cartier, care aveau să devină într-o zi mica sa biserică.

Mi s-a părut că bărbatul întins pe jos adormise, aşa că l-am tras pe tata de mâncă. El se îndepărta încet și-si scoase cheile din buzunar. Lumina difuză de deasupra plăcii inscripționate cu numele BROOKLYN GOSPEL TABERNACLE arunca o umbră lungă pe trotuar, pe care am pășit cu plăcere. *Clic, clic...* ușa se descurie, iar tata apăsa pe întrerupător. M-am aplecat ca să ridic plicurile risipite pe jos și care fuseseră vârâte prin deschizătura din ușă.

— Am luat corespondența, tati! am strigat, alergând în sus pe scări, lăsându-l în urmă. Mă duc să aprind lumina în biroul tău! am strigat printre barele balustradei.

Trecându-mi mâinile peste pereții zugrăviți într-o nuanță pastelată de albastru, am tras în piept aroma savuroasă a bucatelor gătite în acea seară în apartamentele aflate deasupra micului nostru sanctuar. Îmi plăcea acele bucate, la fel de mult ca cele pe

AMĂGITĂ DE INIMA MEA

care mama le gătea pentru noi. Una dintre chiriașe, Rina, era filipineză și făcea pachetele de primăvară, iar familia Ali, din Trinidad, pregătea lipii delicioase umplute cu carne de pui și curry. Am ajuns la primul etaj, întrebându-mă cine era treaz la acea oră.

Țopăind gălăgioasă de-a lungul corridorului spre biroul tată-lui meu, speram că cineva se va dovedi suficient de curios cât să intredeschisă ușa apartamentului și să observe că mă aflam acolo. Am apăsat pe întrerupător, am așezat plicurile pe biroul tată-lui meu, apoi m-am aruncat pe scaunul de plastic așezat lângă peretele îmbrăcat în lambriuri, remarcând că pantofiorii mei roșii erau puțin zgâriați de la țopăielile mele pe trotuar.

Când intră, tata lăsa să cadă pe dușumea geanta cu schimbările noastre de noapte și se așeză în scaunul de la birou, frunzărind prin teancul de plicuri. Oricare ar fi fost motivele, părea întotdeauna îngrijorat atunci când deschidea corespondența. Mi-am lins degetele și încercam să șterg cumva zgârieturile de pe încălțări când, ca de obicei, tabloul agățat pe perete mi-a atras din nou atenția.¹

Era un tablou în care Isus era prezentat stând lângă o clădire înaltă, ca un zgârie-nori. Isus era la fel de înalt ca și acel bloc și bătea la ferestre. De câteva ori discutasem cu tata despre imaginea aceea.

— Tati, acela arată ca Isus. Bate într-o clădire din New York.

— Așa este. Lui Isus îl pasă de oamenii din acest oraș, spuse el, deschizând plic după plic.

Privirea îmi alunecă de la tablou spre tata. Îl iubeam atât de mult, iar el mă făcea să mă simt atât de specială când eram cu el. Nu-mi doream să fiu în niciun alt loc decât lângă el.

— Unde este *micuța* mea? am auzit-o pe Rina strigând, în accentul ei filipinez pronunțat, din ușa apartamentului aflat în capătul corridorului.

— Rina!

Am sărit din scaun și am alergat s-o întâmpin. Petrecându-mi brațele în jurul mijlocului ei, am îmbrățișat-o strâns în timp ce mă trase în bucătărie la ea.

— Intră, am pregătit gustări.

Destul de scundă la înălțime, purta o rochie de casă cu imprimeu floral și era încălțată cu papuci de casă, iar părul castaniu, gros, îi era prins într-un coc. Ca de obicei, tejgheaua bufetului din bucătărie era încărcată cu prăjituri și alte bucate cumpărate din Chinatown.

— Ooo, pot să iau și suc de ananas pe lângă prăjiturele, Rina?

— Desigur, micuța mea prințesă, răspunse ea.

Rina și soțul ei aveau întotdeauna o cameră de oaspeți pregătită pentru noi, cu un pat pentru tata și un așternut așezat pe dușumea, pentru mine. Îmi plăcea să rămân peste noapte la Rina atunci când tata alegea să lucreze până târziu, pentru că era o adevărată aventură. Puteam alerga peste tot în acea clădire, explorând fiecare colțisor. și chiar mai bine, aveam ocazia să stau cu Rina, o persoană pe care o adoram.

Am isprăvit de mâncat gustarea, m-am schimbat în pijamalele confortabile și m-am așezat pe pătura pufoasă întinsă pe covorul uzat. Rina intră în încăpere târându-și picioarele și mă sărută urându-mi noapte bună, stingând lumina în urma ei. Am rămas întinsă în întuneric ascultând zgomotele ce se strecuau înăuntru prin fereastra întredeschisă – sunetul îndepărtat al sirenelor, claxonane și muzică zgomotoasă, toate amestecate laolaltă și alcătuind un cântec dement. Aproape adormită, am auzit râsete – Rina și soțul ei povestea în bucătărie. Iubeam lumea mea.

Tata, de obicei, lucra până târziu în timp ce eu dormeam, stând singur în biroul aflat la capătul corridorului. Realitatea situațiilor zilnice cu care se confrunta în calitate de pastor probabil că-i umplea mintea. Problemele păreau oarecum voalate în timp ce eram eu cu el, o fetiță de patru anișori căreia îi plăcea să se afle lângă tăticul ei. Însă acum, în liniștea nopții, îndoiala

AMĂGITĂ DE INIMA MEA

i se strecuia în gânduri. Trecuse aproape un an de când lăsase în urmă o carieră promițătoare la compania American Airlines, pentru a prelua păstorirea acestei biserici aflată într-o zonă în care heroina se procura la fel de lesne ca o sticlă de lapte.

Nu era absolut nimic atrăgător la acel cartier sau la clădirea menită să-i invite pe oameni înăuntru. Brooklyn Tabernacle nu se afla într-o situație roz. Banii ce se adunau din colecte dumînica erau uneori furați înainte de a ajunge să fie numărați, iar cei câțiva oameni care frecventau biserică abia se puteau susține financiar pe ei însiși, ce să mai vorbim de biserică. Pereții aceia tapetați cu lambriuri ai biroului de la primul etaj probabil că-l sufocau pe tata în acea noapte. Pentru mine, aceasta era o aventură; nu și pentru el.

Dintr-o dată, m-am trezit speriată la auzul unor sirene ce treceau în viteză pe lângă clădire. M-am uitat spre patul gol. *Unde e tati?* M-am ridicat și m-am îndreptat în vîrful picioarelor spre bucătărie, apoi am ieșit în corridor. O lumină palidă se strecuia prin ușa întredeschisă a biroului său. M-am apropiat încet și, privind prin deschizătură, am văzut un lucru ce nu-mi era străin. Tata se ruga. Însă nu doar se ruga... asculta. Chiar micuță fiind, știam că asta făcea, pentru că ochii îi erau închiși, iar fața îi era ca a unui om care privea la ceva frumos.